

ל הקהילה קהילת

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

יוצא-לאור על-ידי "ועד הקהלת קהילות" שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית

ומזה מובן גודל העילוי של העבודה שבכחה להקדים ולמהר את הגאולה אפילו ברגע אחד בלבד – שזוהי כללות העבודה דהפצת היהדות והמעיינות כנ"ל.
(משיחת ש"פ תבוא, ח"י אלול ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

שלא יהי' בלבול – אלף פעמים ככה – כפשוטו

בנוגע לעצם הענין, וזה נוגע הן לבחורים והן לאברכים ולכל אחד ואחד: ידועה ההבטחה של אדמו"ר הזקן שעל ידי צדקה, בגשמיות או ברוחניות, "נעשים מוחו וליבו זכים אלף פעמים ככה", וכפי שהדגשתי כמה פעמים שאין הכוונה בזה לגוזמה או ללשון מליצה אלא כפשוטו בפועל ממש!

וכדי שעוד הפעם לא יהי' בלבול ולא יבינו - אני חוזר ואומר עכשיו בכל התוקף וימסור זאת בשמי: מי שעוסק ב"מבצעים", שעל ידי כך הרי הוא עושה צדקה רוחנית גדולה ליהודי – אזי כשישב אח"כ ללמוד דף גמרא או מאמר חסידות, הנה מה שבדרך הרגיל הי' צריך לקחת לו להבין אלף שעות – עכשיו הוא יבין בשעה אחת, כפשוטו, ומה שהי' לוקח לו ללמוד ולהבין בחמש מאות שעות, הנה עכשיו הוא יכול להשיג זאת בחצי שעה.

ואני חוזר ומדגיש: אני לוקח הכל על הכתפיים שלי, "ובחנוני נא בזאת", אשר כל מי שעוסק באמת בשליחות ובמבצעים כדבעי וכפי הכוונה – יהי' לו הצלחה הכי גדולה ועצומה ונפלאה בלימוד התורה, בנגלה ובחסידות, בחינוך הבנים והבנות, והכל באופן של אלף פעמים ככה כפשוטו ממש מכפי שהי' בלי זה.

(מיחידות להרב ר' ניסן ע"ה נעמנאו)

לפרסם לכל אנשי הדור

ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל בחירה, שמצד עצמו הרי הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטיק" ו"יועציק" ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני ישראל וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע להנהגת חיי היום-יום הכלליים, גם בהענינים ד"בכל דרכיך (דעהו)" ו"כל מעשיך (יהיו לשם שמים)",

עד הנבואה העיקרית – הנבואה ש"לאלתר לגאולה" ותיקן ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא"...

(משיחת ש"פ שופטים ה'תשנ"א – מוגה)

אין זמן לאסיפות, – "משיח מאחורי הקיר"...

כאשר מעוררים שיש לעסוק בענין מסויים, נעשה סדר שלכל לראש צריכים לארגן אסיפה, ובאסיפה זו יחליטו שצריכים לארגן עוד אסיפה וכו'... – אין זמן לאסיפות, "משיח צדקנו שטייט הינטערן וואנט"... [=משיח צדקנו עומד מאחורי הקיר]. הנה זה עומד אחר כתלנו", ובמילא, צריכים להשלים את העבודה דהפצת המעיינות חוצה בפועל ממש, "כל יומא ויומא עביד עבידתי".

(משיחת ש"פ תולדות ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

שהכל יהפכו לאנ"ש

ועל דרך הצחות יש לומר שהם בג' קוין; תורה עבודה וגמילות-חסדים, ובדאי ישתדלו ככל האפשרי לזכות בשלשתן את הרבים. ועד מתי יחצה העם אשר אתם לשתי מחנות, עמא דבר ואנ"ש?

ופשיטא, אשר ההתאחדות צריכה להיות זוקא באופן שהכל יהפכו לאנ"ש ולא להיפך חס ושלום, ועל מי יש להטיל עבודת הברור בזה במתנם? ולמתי נדחה ענין זה?

(אג"ק כרך ג, אג' תק)

פעולה אחת בעניני ה"מבצעים" תביא הגאולה

ועוד – והוא העיקר: מהו הערך של כל הטענות והסברות שלו – כאשר מדובר אודות הצורך לעסוק בעבודה הממהרת ומקרבת את ביאת משיח צדקנו רגע אחד קודם!... הרי יתכן שפעולה אחת שלו בעניני ה"מבצעים" תביא את הגאולה האמיתית והשלימה, כפסק-דין הרמב"ם (הל' תשובה פ"ג ה"ד): "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

וגם כאשר מדובר אודות הקדמת זירוז הגאולה ברגע אחד בלבד – מובן גודל הענין שבזה, שהרי מדובר אודות רגע של גלות עבור כל בני ישראל שבכל הדורות, מליוני יהודים שנמצאים בגלות... ביחד עם רבותינו נשיאינו, וביחד עם "שכינתא בגלותא", וביחד עם כל המלאכים והשרפים וחיות הקודש, שכולם נמצאים בגלות יחד עם השכינה!...

[ידוע אמנם הפתגם שאצל רשב"י לא הי' ענין של חורבן כו' – אבל בגלל זה ישב רשב"י במערה... ולאחרי צאתו מן המערה – מיהר להתעניין ולשאול "איכא מילתא דבעי לתיקוני" (שבת לג, סע"ב), היינו התעסקות בתיקון העולם!].

שְׁהַקְדֵי לְקַדְשֵׁי

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובד ומתורגם ללשון הקודש, על-מנת להקל על התמימים היוצאים להקהלת קהילות בשבת

יוצא-לאור על-ידי "ועד הקהלת קהילות" שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית

"ועשו לי מקדש" – בית חב"ד

הוא על פי מאמר חז"ל על הפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" – בתוכו לא נאמר, אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד מישראל". כלומר, כל יהודי מצווה לעשות בתוך עצמו ובביתו מקדש לה'.

כדי לקיים ציווי זה, אין צורך אפילו במניין יהודים. כל יהודי יכול וצריך לקבוע בביתו מקום וזמן ללימוד תורה ולתפילה, ובדרך זו הוא עושה מקדש ומשכן לקב"ה בביתו הפרטי. דבר זה לא תלוי בתנאי הזמן והמקום, וממילא הוא נצחי לעולם ועד.

ד. ועוד יש לומר: במקדש נכללו שלושת העמודים שעליהם העולם עומד: תורה – הארון והלוחות, והסנהדרין שישבה בלשכת הגזית. עבודה – עבודת הקרבנות והתפילה שהיתה במקדש. וגמילות חסדים – שפעת החסד שיצאה מבית המקדש על ידי השולחן ועניני הצדקה שהיו בו.

כך גם המשכן הפרטי שנעשה בביתו של כל יהודי צריך להכיל את כל שלושת העמודים – ללמוד שם תורה, להתפלל להקב"ה (ברכות וענייני תפילה שנעשים בציבור) ולתת צדקה (בין השאר על ידי שקובעים בבית קופת צדקה) ולהרבות בהכנסת אורחים. כך יהי' הבית הפרטי משכן ומקדש לה' וזה נעשה הכנה לגילוי בית המקדש הכללי והשלישי, בניין נצחי שאינו זז לעולם

כפשוטו ממש, ביאת משיח צדקנו.

(מלקוטי שיחות כרך לו, עמ' 123)

א. כלל קבעו חז"ל: "כל מקום שנאמר 'לי' – קיים לעולם ולעולמי עולמים". כלומר, בכל מקום שהקב"ה נוקט על דבר מה את הביטוי "לי" – הדבר הזה יתקיים לעולם. אחת הדוגמאות שמביאים חז"ל היא מהמשכן והמקדש, שעליו נאמר "ועשו לי מקדש" ועל כך אומרים חז"ל: "אינו זז לעולם, לא בעולם הזה ולא לעולם הבא".

הדבר דורש ביאור, שהרי בית המקדש נחרב, ואיך אפשר לומר ש"אינו זז לעולם"? יתר על כן: לא זו בלבד שבית המקדש עצמו נחרב, אלא אפילו הציווי "ועשו לי מקדש" אינו קיים בימינו, שהרי אין בידינו לבנות עכשיו מקדש לה'!

ב. אחד ההסברים על כך מבוסס על הפסוק "ואהי להם למקדש מעט", ועל זה אמרו חז"ל: "אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות". לכן, כשיהודים בונים בית כנסת ובית מדרש – מקום תפילה ולימוד התורה, נעשה המקום הזה 'מקדש מעט' שהשכינה שורה בו, ובדרך זו מתקיים המקדש לעולם.

על פי הסבר זה מובן שגם הציווי "ועשו לי מקדש" קיים לעולם, שהרי גם כשאינן בית המקדש קיים מוטל חיוב על עם ישראל לעשות ולקבוע מקום לה' בכל אתר שבו מצויים יהודים, והם בתי הכנסת ובתי המדרש. כך גם מתקיימים דברי חז"ל על הקיום הנצחי של המקדש, שעליו נאמר "לי".

לשמוח ולשמח

שכל יהודי יוסיף בכל ענייני שמחה, הן בנוגע אליו בעצמו והן בנוגע לשמח את הזולת. ולכל לראש – על ידי ההוספה כ"פקודי הי' ישרים משמחי לב", לימוד התורה, נגלה דתורה וכפרט פנימיות התורה, ותלמוד גדול שמביא לידי מעשה – קיום המצוות בהידור. ועוד וגם זה עיקר – שעל ידי מרבין בשמחה בתורה ומצוות יתווסף בשמחה גם בפשטות, גם בעניינים הגשמיים ועל ידם [כמדובר לעיל, שהחידוש דאדר הוא שגם בעולם יהי' בריא מזליי] . . . וגם בזה הן בנוגע לשמח עצמו, והן את הזולת, החל מבני ביתו – הבעל יוסיף לשמח את אשתו, והורים יוסיפו לשמח את ילדיהם, בעניינים המשמחים אותם (כטבעם), כפס"ד השו"ע, [ובפרט האב [כפי שרואים בפועל שעל ידי זה שמשמח את ילדיו, מיתווספת אצלם שמחה יתירה, מכיון שרואים שלפעמים אומר "מילה קשה" (בגלל חינוך), אבל באופן שלאחר מכן זה מביא להוספה יתירה בחביבות אליהם] ישמח אותם].

וכן – להוסיף בלשמח את הזולת בסביבתו (כמדובר לעיל, שעל ידי זה נעשה בן עולם הבא ובן עולם הזה).

(משוחות ש"פ תרומה ה'תש"ב)

לעילוי נשמת רי' מנשה בן תמר
נלב"ע יום וערש"ק פרשת תרומה ג' אדר ה'תשנ"ט ת. נ. צ. ב. ה.
ובמהרה יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ג. אפשר לפרש עוד, שהקיום הנצחי של בית המקדש